

Parun pakinoita

Huhtikuuta

Otsikkoon merkityllä tutulla ja kuitenkin paljon puhuvalla sanalla tulkitsti yhteinen ystävämmme, lehtemme musiikkiarvostelija Samuli Pakkala Oulun kokousteiden taiteenystävien tummelmia viime maanantaina, jolloin joukko asianosaista ja heidän ystäviään istui illastamassa kauppalubissa hyvin suoritettua päivätyön jälkeen. Tätä maisteri-ystäväämme ei aiheetta ole kunnioitettu lisanimellä Kirjanoppinut, mutta hän on lisäksi kovasti taiteellinen kirjanoppinut. Puhuessaan viime maanantai-iltana huhtikuusta ja taiteepäivistä hän sattuvalla tavalla vertasi tämänhetkistä Oulun taide-elämää huhtikuuhun. Virrat aukeavat, jäät sulavat, päivät pitenevät, valkeat yöt kietovät meidät herkkään hämäränsä. Ja puhujamme toivoi hartaasti, että tätä kevättä seuraisi lämmin, kasvattava kesä ja kesää antoisa, kypsä, hedelmänkorjuu-aika.

Samassa tilaisuudessa käytti puheenvuoron myös läänimme maaherra, taitepäivien joviiaali suojelija, jonka jo virkansakin puolesta on ehdittävä mitä moninaisimpiin tilaisuuksiin, mutta josta riittää sopiva sana, rohkaiseva kädenpuristus ja mielialaa kirvoittava juttu joka tilanteeseen. Maaherra Mättä puhui — maakunnankin miehenä — taitepäivien merki-

tyksestä maakunnahemme sanojen mielihyvin todenneensa, että jo nämä päivät keräsivät hartaata katselijoita ja kuul-telijoita myös maalta. Hänen sattuvia sanojaan kunnelles-sani koetin miettiä, millä tavalla parhaiten taitepäivät saataisiin myös maakuntaa paivelemaan, ja tulin siihen tulokseen, että maakunnan väkeä on entistä järjestelmällisemmin silloin kerättävä, vedettävä, kuapunkiin. Nytkin onneksi sattui (tai oiko satutettu?) kaksi erinomaisen sopivaa tilaisuutta, nimittäin nuorisoseuraväen seuratoimitsijakurssi ja Pohjois-Pohjanmaan Maakuntaliiton ensimmäinen kotiseutu-vaen kokous, joiden osaanot-tajia sellaiset kuin taitepäivät luonnollisista syistä kiinnostivat. Seuraavien taitepäivien aikana on syytä järjestää NMKY:n mainioon yläsalin to-dellinen maakunnan taiteilijain yhteisnäyttely, ehkäpä koko Pohjois-Suomen taiteilijain yhteisnäyttely.

Milloin sitten seuraavat taitepäivät pidetään? Asiaa ei ole millään tavoin päätetty, mutta siitä on keskusteltu Merikoski-kerhon piirissä ja mm. maaherran kanssa siitä oli puhetta. Tuntuisi siltä, että ne hyvinkin voitaisiin järjestää joka toinen vuosi. Kun talouselämän suur-katselmus, Pohjois-Suomen

Messut, tullaan pitämään syksystä lukien joka toinen vuosi, nämä henkisen ja taloudellisen kulttuurin katselmukset sattuisivat vuorovuosille, messujen järjestäjäpaikkakunnan tosin vaihdeltaessa ja messujen käsit-täessä koko pohjoisen Suomen. Tämän tapaisten taitepäivien järjestäminen on suurtö, jossa riittää puuhaa pitkäksi aikaa monelle. Järjestävän kerhon puheenjohtajalla, kapellimestari Urpo Pesosella, olisi kaiken järjen mukaan ollut työtä ja keskittymistä aivan tarpeeksi oman suuren konserttinsa valmistamisessa, mutta siitä huolimatta hän ihailtavalla tarmokkuudella hoiti myös puheenjohtajan tehtäviään. Muita ansioituneita mainitsematta ei voi sivuuttaa kerhon sihteerin, toimittaja Esko Mustosen osuutta. Tavallaan näkymättömissä, kullisen takana, teki hän palkatonta työtä kuukausikau-sia.

Oulun taitepäivillä oli monta kohokohtaa ja niiden taso oli kieltämättä hyvin korkea, aivan yllyttävän korkea. Vieraat, etelästä tulleet, joita tosin ei ollut niin monta kuin oli toivottu (ja joista oli saatu lupaus), antoivat vilpittömän tunnustuk-sensa ja sen kaupunkimme taiteilijat kaikki hyvin ansaitsivat. Mm. akateemikko ja rouva Koskeniemi ehtivät moneen kertaan ihmetellä suuren konser-tin tasoa ja erinomaista orkes-teriamme. Mitään sellaista ei heidän Turkunsa voi esittää ainakaan tällä hetkellä. Tällai-nen tunnustus saatuna Suomen vanhimman kulttuurikehdon edustajilta on merkillepantava.